

Ο εθισμός των νέων στο διαδίκτυο ως ποιμαντικό πρόβλημα-Συμπεράσματα

Ορθοδοξία / Ηθική & Ποιμαντική του Διαδικτύου

Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός

Ολοκληρώνουμε σήμερα τη σειρά των άρθρων του Δρ Θ. Αθανασίου Κολιοφούτη, με την παράθεση των τελικών συμπερασμάτων που προκύπτουν από τη μελέτη του για το εξαιρετικά επίκαιρο πρόβλημα του εθισμού των νέων ανθρώπων στο διαδίκτυο και την κατάθεση προτάσεων για την αντιμετώπισή του.

Η έκδοση κάποιου ενημερωτικού δελτίου ανά τακτά διαστήματα, με θεματολογία αποκλειστικά αντιαρετικού περιεχομένου σχετικά με τη δράση κάποιας «διαδικτυακής» αίρεσης, θα βοηθούσε αρκετά τον στόχο της συνεχούς ενημέρωσης των νέων για την επικίνδυνη δράση και τη μεθοδολογία των «διαδικτυακών» αιρέσεων. Οι αρθρογράφοι ενός τέτοιου δελτίου θα αποκαλύπτουν τις δογματικές θέσεις και τα επιχειρήματα αυτών των αιρέσεων. Στη συνέχεια θα μπορούν να προβούν σε αναίρεσή τους και να εφιστούν την προσοχή των νέων στην προσηλυτιστική δράση των αιρετικών και τα μέσα διάδοσης των δογματικών κακοδοξιών τους.

Η θεολογική ανάδειξη της ιερότητας της ζωής επί τη βάσει του Ευαγγελίου, η αμφισβήτηση της οποίας φανερώνει αλλοτρίωση και διαστροφή, θα βοηθήσει τους νέους να αξιολογήσουν την επικινδυνότητα των αιρέσεων εκείνων, που εκμεταλλευόμενες τον ανεξέλεγκτο χώρο του διαδικτύου βάλουν κατά της ανθρώπινης ζωής. Η ταυτόχρονη ενημέρωση των νέων για το περιεχόμενο της πίστεως που ασπάζονται και ενδεχομένως εν πολλοίς αγνοούν, θα δημιουργούσε μία προστατευτική ασπίδα γύρω τους από την προπαγάνδα την οποία θα δέχονταν σε πολλές ιστοσελίδες τέτοιου περιεχομένου. Όταν οι χριστιανοί δεν γνωρίζουν έστω και σε αδρές γραμμές το περιεχόμενο της πίστεώς τους είναι πολύ πιο εύκολο να παρασυρθούν και να πέσουν στα δίκτυα των αιρέσεων.

Η αντιπαράθεση των διακριτών γνωρισμάτων του χριστιανικού βίου, όπως αυτά θεμελιώνονται στο Ευαγγέλιο, με τα αντίστοιχα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της «αντί - κοινωνικότητας» του διαδικτύου, όταν αυτό καθίσταται εφικτό, θα οδηγούσε σε βιωματική πρόσβαση των πιστών στην επικαιροποίηση του λόγου του Θεού. Ο ιερέας μπορεί για παράδειγμα, να αντιπαραθέσει στη βιβλική εικόνα της Εκκλησίας ως σώματος του Χριστού [1] και στις συνεπαγόμενες σχέσεις που καλούνται να αναπτύξουν οι χριστιανοί ως μέλη αυτού του σώματος, τον τρόπο με τον οποίο επικοινωνούν οι σύγχρονοι άνθρωποι, κάνοντας σχετικές αναφορές στην απρόσωπη επικοινωνία του διαδικτύου.

Μπορεί να αντιπαραβάλλει στην ελευθερία του ανθρώπινου προσώπου, όπως αναδεικνύεται για παράδειγμα στην παραβολή του σπλαχνικού πατέρα [2], την

σύγχρονη καταστρατήγηση αυτής της ελευθερίας από διάφορους επιτήδειους του διαδικτύου. Στον αντίποδα της αναζήτησης της πραγματικής αλήθειας, η οποία για τους χριστιανούς είναι ενυπόστατη και εκφράζεται στο πρόσωπο του ίδιου του Χριστού [3], θα μπορούσε να τονιστεί η σύγχρονη προσπάθεια παραχάραξης αυτής της αλήθειας από τους διάφορους ψευδομεσσίες του διαδικτύου.

Όλες οι παραπάνω σκέψεις δεν στοχεύουν στην πλήρη και αδιάκριτη υποτίμηση του διαδικτύου, ως σύγχρονου επικοινωνιακού εργαλείου, το οποίο μπορεί κατά γενική ομολογία να αποβεί ωφέλιμο σε αρκετές περιπτώσεις για τον σύγχρονο άνθρωπο. Το διαδίκτυο είναι όπως το ηλεκτρικό μαχαίρι, χρήσιμο για όσους γνωρίζουν να το χρησιμοποιούν σωστά, ιδιαιτέρως επικίνδυνο για τους υπόλοιπους και ακόμα περισσότερο για τα παιδιά, αν δεν εκπαιδευθούν στην υπό προϋποθέσεις σωστή χρήση του. Η Εκκλησία δεν πρέπει να αρθρώσει έναν αφοριστικό λόγο που απορρίπτει τη χρήση του διαδικτύου συλλήβδην.

Αυτό ενδεχομένως θα προκαλούσε την εύλογη αντίδραση των νέων, οι οποίοι ορμώμενοι από τις ψυχολογικές μεταβολές της εφηβικής ηλικίας τους, ανθίστανται στον από καθέδρας και απόλυτο λόγο, που προσλαμβάνει την έννοια της αυθεντίας. Εξάλλου, η Εκκλησία χρησιμοποιεί τα τεχνολογικά επιτεύγματα του σύγχρονου πολιτισμού για να εκσυγχρονίσει το ποιμαντικό της έργο και να μιλήσει στη γλώσσα του σύγχρονου ανθρώπου, τον οποίο εντέλλεται εκ της αποστολής της να διακονήσει [4]. Η Εκκλησία οφείλει να πείσει τους νέους πως αντιστρατεύεται όχι στη χρήση, αλλά στην παράχρηση και κατάχρηση του διαδικτύου, η οποία μπορεί να εκμαυλίσει το ανθρώπινο πρόσωπο και να οδηγήσει στην σταδιακή κατάργηση της ελευθερίας του. Ο εθισμός των νέων στο διαδίκτυο αποτελεί μία θλιβερή πραγματικότητα σήμερα. Καταδείξαμε τους βασικότερους λόγους, οι οποίοι αποδεικνύουν πως το πρόβλημα αυτό δεν εμπίπτει μόνο στην αρμοδιότητα των εξειδικευμένων επιστημόνων ή των κοινωνικών φορέων, αλλά ταυτόχρονα συνιστά ποιμαντικό πρόβλημα και για τους σύγχρονους ποιμένες.

Αυτοί, ως λειτουργοί της Εκκλησίας, με τη δύναμη και ενέργεια του αγίου Πνεύματος καλούνται, κατά το πρότυπο του ποιμένα Χριστού, να ποιμάνουν τη λογική ποίμνη Του, εφαρμόζοντας τις ευαγγελικές αρχές που ο ίδιος μας άφησε ως παρακαταθήκη. Ως εκ τούτου, καλούνται να αντιμετωπίσουν και να θεραπεύσουν κάθε ανεπάρκεια ή δυσχέρεια ανακόπτει ή ακυρώνει την πραγμάτωση του στόχου της σωτηρίας και τελείωσης κάθε μέλους ή κάθε λειτουργικής ομάδας του σώματος του Χριστού, άρα και των νέων. Ευελπιστούμε ότι οι ποιμαντικές προτάσεις που καταθέσαμε στο παρόν πόνημα θα δώσουν το έναυσμα στους ποιμαντικούς επιστήμονες, που μελετούν επιστημονικά την καλύτερη δυνατή πραγμάτωση του ποιμαντικού έργου, να διευρύνουν τον σχετικό επί του θέματος

προβληματισμό και να συνδράμουν με τις προτάσεις και τα θεολογικά τους επιχειρήματα στην ποιμαντική αντιμετώπιση του συγκεκριμένου προβλήματος.

[1] Α΄ Κορ ιβ΄, 27.

[2] Λκ ιε΄, 1 – 32.

[3] Ιω ιδ΄, 6.

[4] Η χρήση των σύγχρονων τεχνολογικών μέσων και του διαδικτύου από την Εκκλησία γίνεται πάντοτε υπό την προϋπόθεση και βεβαιότητα ότι [το δίκτυο αποβαίνει ιδιαίτερα κατάλληλο για να ευνοήσει μία μορφή «κοινότητας» που να μην αντικαθιστά με κανέναν τρόπο την αληθινή κοινότητα, αλλά που να προστίθεται σε αυτήν προσφέροντας νέες και αυθεντικές ευκαιρίες ανταλλαγών και συνάντησης, αξιοποιώντας την υπάρχουσα σχέση μεταξύ των μελών της χριστιανικής κοινότητας.....]: Halabi E., *Η Χρήση του Διαδικτύου στην Ποιμαντική Πράξη της Εκκλησίας* (διδακτ. διατρ.), Θεσσαλονίκη 2012, σ. 88.

<http://bit.ly/19HCXRy>